



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **TELONIX PLUS, s.r.o.**, se sídlem Kytlická 780/16, Praha 9, IČ: 04480147  
zastoupeného: Ing. Miroslav Řehounek, daňový poradce, bytem X

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2017, č. j.: 26440/17/5300-21444-700333,

**takto:**

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

#### **Odůvodnění**

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“ nebo obecně „*správce daně*“, tento termín je obecně užíván i pro žalovaného v případě, že rozlišení jednotlivých vykonavatelů veřejné správy nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 9. 11. 2016, čj. 7976330/16/2009-40512-109946. V daňovém řízení bylo pravomocně rozhodnuto ve věci registrace k dani z přidané hodnoty.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení. Žalobce se zároveň nedomáhal vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, nicméně

s ohledem na skutečnost, že se jedná o zákonný následek jeho procesního úkonu (žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle soudního řádu správního), soud jej nevyzýval k opravě žalobní žádosti. V žalobě žalobce uváděl tyto své důvody nesouhlasu s napadeným rozhodnutím, které jsou pro soud při přezkumu závazné. Nejprve rekapituloval proběhlé řízení, o čemž v rovině popisu jednotlivých úkonů není mezi účastníky sporu, poukázal na ust. § 6a písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o dani z přidané hodnoty*“). Žalobce na výzvu správce daně uvedl, že předmětem jeho činnosti ve společnosti Folesion Company (dále v textu rovněž označována obecně jen jako „*společnost*“) je poskytování maloobchodních a velkoobchodních služeb, což dokládal Smlouvou o společnosti, existencí živnostenského oprávnění, a dalšími doklady (příkazní smlouvu o poskytování účetního, daňového a ekonomického poradenství), které však neměl k dispozici, a podle jeho názoru si správce daně tyto doklady měl vyžádat od této třetí osoby (např. místním šetřením, výzvou, svědeckou výpovědí). Žalobce sám ekonomickou činnost nevykonává, což podle jeho názoru nemůže být relevantní pro posouzení plátce daně z přidané hodnoty, neboť tuto činnost vykonává jako člen společnosti v zájmu dosažení společného účelu a zisku, vlastní činností ve prospěch sdružení. Ekonomická činnost žalobce se soustřeďuje na společnost Folesion Company, přičemž příjmy z této činnosti se stávají společnými příjmy v rámci této společnosti, proto podle jeho názoru nebylo nutné, aby disponoval zvláštním bankovním účtem, a proto v přihlášce uvedl účet společnosti Folesion Company, která však není subjektem s právní osobností, proto nemůže být smluvní stranou smlouvy o účtu, nicméně účastníci sdružení se dohodli, že na tento účet budou směřovány veškeré příjmy a budou z něho hrazeny i výdaje. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že předložené důkazní prostředky neprokazují jeho účast na společnosti Folesion Company, neboť existuje velké množství dokladů včetně bankovních výpisů, které dokládají činnost této společnosti včetně účasti žalobce. Žalovaný hodnotil činnost společnosti ve fázi vzniku a na začátku existence, žalobce byl zakládajícím členem této společnosti, v jejímž rámci uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet. Dále uvádí, že k pojmu ekonomické činnosti upozorňoval na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (případ C-268/83, kdy soud dovodil, že úkony prováděné v rámci přípravy na ekonomickou činnost představují ekonomickou činnost). Žalobce se připravoval na ekonomickou činnost a tu poté v rámci Folesion Company uskutečňoval. Žalovaný odděluje jednotlivé činnosti a aktivity společníků, s čímž žalobce nesouhlasí, neboť společnost vzniká na základě společného jednání, když činnost jiných společníků nebyla podstatná, tou měla být pouze činnost žalobce. Pokud některý ze společníků nevykonává činnost, porušuje tím své smluvní povinnosti vůči této společnosti. Uvádí, že žalovaný neuvádí nic, co by vypovídalo o tom, že společnost Folesion Company jako celek je fiktivní a nevykazuje žádnou činnost, což by podle ust. § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*daňový řád*“), měl prokázat. Žalobce se dále odvolává na komentář k ust. § 6a zákona o dani z přidané hodnoty (neuvádí, kdo je autorem tohoto komentáře), a z jeho textu zdůrazňuje, že registrace je deklaratorním aktem, která na statusu dotčené osoby nic nemění, a že se vztahuje pouze na osoby, které mají v úmyslu uskutečňovat spolu s plátcem plnění s nárokem na odpočet daně. Dále uvádí, že dostatečně reagoval na výzvu správce daně a uvedl vše, co požadoval žalovaný uvést. Žalovaný pak tyto skutečnosti rozporoval, když žalobci mj. vytýkal, že nedoložil skutečnosti, o nichž žalobce nevěděl, že je má dokládat (toto velice obecné tvrzení konkretizuje odkazem na odst. 32 napadeného rozhodnutí, že nedoložil důkazní

prostředky o komunikaci s dodavateli). Namítá, že v reálném podnikatelském životě je absurdní úvaha o pořizování záznamů o komunikaci, proto nenavrhoval pro nadbytečnost prokázání svědeckých výpovědí či místních šetření u jiných daňových subjektů.

[3] Dále žalobce poukazuje na pochybnost žalovaného o tom, že společnost Folesion se podílí na zisku v rozsahu 85 %, což hovoří o účelovosti smlouvy, žalobce namítá, že žalovaný opomíjí, že podíl na zisku se odvíjí zejména od toho, co jednotliví společníci do společnosti vložili, peněžitý vklad vložil pouze jeden společník – Folesion, proto je logické, že se na zisku bude podílet největší měrou. Poukázal na pochybnost žalovaného ohledně virtuálního sídla žalobce, s čímž nesouhlasí, neboť nemovitá věc, kde má sídlo, je ve vlastnictví společnosti LeMiRoJ consulting, a.s., která je dceřinou společností jediného vlastníka žalobce. Nesouhlasí s hodnocením tohoto sídla, neboť není jeho povinností setrvávat ve svém sídle a čekat, zda jej náhodou nenavštíví správce daně, rozhodnutí činěná v rámci obchodní společnosti je pak možné přijímat kdekoliv, nadto u jednočlenných společností. Činnost žalobce není postavena na existenci kamenné provozovny. Dále poukazuje na to, že prokázal titul k užívání sídla, kdy právní řád takový právní titul nezná, a důkazem o sídle je zápis v obchodním rejstříku. Napadá závěr v odstavci 22, 26 a 28 napadeného rozhodnutí (vzorová smlouva, příprava na budoucí činnost), což žalobce v rámci podané přihlášky k registraci neuváděl, v reakci na výzvu naopak uvedl, že má v rámci společnosti zajišťovat nákup a prodej nemovitých věcí v mezích živnostenského oprávnění volné živnosti velkoobchod a maloobchod, takže žalovaný posuzoval jinou činnost.

[4] V posledním žalobním bodě namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když napadá závěr žalovaného o tom, že žalobce neprokázal splnění zákonných podmínek pro registraci k dani z přidané hodnoty, na druhou stranu se však ztotožňuje s finančním úřadem a odkazuje na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, podle které i při splnění zákonných podmínek je možné registraci odmítnout. V tom spatřuje nesrozumitelnost důvodu pro rozhodnutí, když nemůže žalovaný odůvodnit rozhodnutí tím, že žalobce nesplňuje zákonné důvody pro registraci a rovněž tím, že se žalobci registrace odmítá z důvodu podezření, že bude registraci užívat podvodným způsobem.

[5] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž ve vyjádření uváděl obdobné důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Upozornil, že žalobce přihlášku překvalifikoval v rámci řízení, na vydané výzvy správce daně, správce daně v řízení není povinen za daňový subjekt vyhledávat důkazní prostředky, ten musí jím tvrzené skutečnosti prokázat, v žalobě žalobce vytrhuje jednotlivosti, které celkové skutkové zjištění doplňují a nebere v potaz ostatní rozhodovací důvody, poukázal na to, že hodnotil činnost žalobce, nikoliv společnosti Folesion Company, její hodnocení je pouze pro dokreslení argumentace, existenci skutečného sídla zkoumal správce daně i při místním šetření a jeho zjišťování umožňuje zákon o dani z přidané hodnoty, odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na odvolací námitky žalobce, proto rozebírá skutečnosti, které on sám uplatnil ve svém procesním návrhu, rozhodnutí je jasné a není nepřezkoumatelné.

[6] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že žalobce byl zapsán do obchodního rejstříku dne 13. 10. 2015, dne 30. 5. 2016

podal přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty, téhož dne ji doplnil, důvodem byly skutečnosti podle ust. § 6f odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Dne 26. 8. 2016 podal žalobce další přihlášku z důvodu podle ust. § 6a písm. b) téhož zákona, tu téhož dne doplnil „Smlouvou o společnosti“. Finanční úřad rozhodl tak, že registraci zamítl. Obecněji k registraci je v odůvodnění uvedeno, že vzhledem k údajům doplněným dne 30. 5. 2016 měl finanční úřad povědomí o tom, že žalobce ekonomickou činnost prozatím nevykonává (překladačské a tlumočnické činnosti), podle svého tvrzení ji měl zajišťovat ve svém sídle s využitím osobního majetku (počítače) jednatele, na důkaz předložil „Souhlas vlastníka nemovitosti s umístěním sídla společnosti“, „Smlouvu o poskytování služeb spojených s umístěním sídla“, „Příkazní smlouvou o poskytování účetního, daňového a ekonomického poradenství“, a „Smlouvu o ČSOB podnikatelském kontu“. Předložená smlouva o umístění sídla nevypovídala o tom, že se jedná o sídlo podnikatele ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. i) zákona o dani z přidané hodnoty, pozici žalobce jako osoby povinné k dani nezlepšilo ani místní šetření konané správcem daně dne 3. 10. 2016, kdy v místě deklarovaném jako sídlo nebylo možné skutečné sídlo ověřit (panelový dům, vchodové dveře uzamčené, nebyl zde žádný zvonek s označením žalobce). V průběhu řízení žalobce nepředložil relevantní právní titul k užívání sídla. Pojem „skutečného sídla“ není obsažen v tuzemském právním řádu, ale je možné jej dovodit z již zmiňovaného ust. § 4 odst. 1 písm. i) zákona o dani z přidané hodnoty a čl. 10 nařízení EU č. 282/11. Smlouva o poskytování služeb s umístěním sídla ze dne 28. 4. 2016 osvědčuje to, že společnost LeMiRoJ Investment a.s. souhlasí s umístěním sídla, bude přijímat písemnosti jemu adresované a zajišťovat kontakt s veřejností a další administrativní služby. Předložená Příkazní smlouva ze dne 28. 4. 2016 maximálně prokazuje, že budou poskytované služby uvedené v této smlouvě, nelze jí však osvědčit jako důkaz, že žalobce vykonává ekonomickou činnost, resp. že se na ni připravuje. Smlouva o ČSOB podnikatelském kontu ze dne 18. 5. 2016 pak sama bez dalšího nemůže tvrzení žalobce o jeho přípravě k ekonomické činnosti prokázat, stejně jako smlouva o dílo na provedení překladu, neboť se jedná o vzorovou smlouvu, která je teprve přípravou konkrétního právního dokumentu, který však nebyl předložen, vzorové smlouvy jsou pak běžně dostupné na internetu. Vzhledem k těmto pochybnostem byl žalobce správcem daně vyzván, aby údaje uvedené v přihlášce doplnil relevantními důkazy. Žalobce reagoval podáním ze dne 15. 7. 2016, které k odstranění pochybností nevedlo, žalobce žádné další důkazní prostředky nepředložil.

[7] V odůvodnění je dále uvedeno, že nová přihláška k registraci ze dne 26. 8. 2016 k odstranění pochybností o výkonu ekonomické činnosti či přípravě k ní nevedly, žalobce důvod přeformuloval, proto se žalovaný soustředil na tento další důvod. Žalobce v přihlášce v části o uvedení obratu za nejbližších dvanáct předcházejících po sobě jdoucích kalendářních měsíců uvedl nulovou částku a číslo bankovního účtu třetí osoby Folesion s.r.o., tyto údaje nijak nevypovídaly o vykonávání ekonomické činnosti či přípravě na ní. Předložená Smlouva o společnosti ze dne 1. 8. 2016 stanovila sdružení dalších osob za účelem společného provozování ekonomické činnosti, činnost žalobce byla zaměřena na velkoobchod a maloobchod, bylo dohodnuto užití názvu „Folesion Company“, správcem společných věcí a bankovní účet bude činěn společností, korporace se podílí na majetku nabytém za trvání společnosti v rozsahu 85 % (u žalobce činí podíl 4 %). Vzhledem k žalobcem tvrzenému obratu 0 Kč nemůže tato smlouva a další smlouvy uzavřené mezi třetími osobami Foselion a LeMiRoJ Investment a dále smlouva s Československou

obchodní bankou bez dalšího prokázat výkon podnikatelské činnosti resp. přípravu na ní v rámci společnosti. Finanční úřad proto vyzval žalobce, aby prokázal výkon této činnosti prováděné na základě smlouvy o společnosti. Žalobce učinil podání ze dne 23. 9. 2016, v jehož příloze předložil další důkazní prostředky, které rovněž k odstranění pochybností nevedly – jednalo se o přijaté doklady obstarání materiálu na realizované zakázky společnosti, byly vystavené společností SIKO KOUPELNY a.s. pro odběratele Folesion v srpnu 2016, a deklarovaly uskutečnění zdanitelného plnění mezi těmito subjekty, nikoliv však plnění v rámci společnosti a účast žalobce na vykonávání ekonomické činnosti v rámci společnosti. Nevyplývalo z nich dále, že by se žalobce měl podílet na těchto nákupech (nebyly doloženy žádné důkazní prostředky týkající se komunikace žalobce s dodavatelem). Žalobcem předložené kontrolní hlášení, aniž by k němu byly předloženy daňové doklady, maximálně prokazuje plnění jeho daňových povinností, nikoliv však jeho účast na ekonomické činnosti společnosti. Příkazní smlouva ze dne 29. 7. 2016 pak prokazuje poskytnutí služeb od třetí osoby korporaci Folesion, nikoliv účast žalobce na ekonomické činnosti společnosti „Folesion Company“.

[8] V další části odůvodnění pak žalovaný hodnotí další podpůrné skutečnosti, které jeho závěr podporují. Žalovaný pak konečně ani nepřisvědčil poukazu žalobce na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-527/11, neboť v tomto posuzovaném případě nebyla žalobci upřena registrace z důvodů uvedených v tomto rozsudku, ale pro neprokázání naplnění zákonných podmínek pro registraci.

[9] Ve správním spise je mj. založeno také podání žalobce ze dne 30. 5. 2016 (příhláška k registraci daně z přidané hodnoty), kde v bodě 2 žalobce uvádí, že *„Budeme vykonávat překladatelskou a tlumočnickou činnost, půjde o překlady v rámci jazy českého, polského a anglického...“*.

[10] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[11] Podle ust. § 6f odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v rozhodné době: *„Osoba povinná k dani se sídlem nebo provozovnou v tuzemsku, která uskutečňuje nebo bude uskutečňovat plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem ode dne následujícího po dni oznámení rozhodnutí, kterým je tato osoba registrována.“*.

[12] Podle ust. § 6a zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 30. 6. 2017: *„Osoba povinná k dani, která (a) je společníkem společnosti, v jejímž rámci se uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem ode dne, kdy se stal plátcem kterýkoli z ostatních společníků, nestane-li se podle tohoto zákona plátcem dříve, (b) se stane společníkem společnosti, v jejímž rámci uskutečňuje plnění s nárokem na odpočet daně společně s plátcem, je plátcem ode dne, kdy se stala společníkem.“*.

[13] Podle ust. § 4 odst. 1 písm. i) zákona o dani z přidané hodnoty: *„Pro účely tohoto zákona se rozumí ... sídlem u osoby povinné k dani adresa místa jejího vedení, kterým se*

*rozumí místo, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se řízení osoby povinné k dani, popřípadě místo, kde se schází její vedení; nemá-li fyzická osoba místo svého vedení, rozumí se sídlem u této osoby místo jejího pobytu,...“.*

[14] V dané věci soud uvádí, že velmi obdobnou žalobu již zdejší soud (byť mezi jinými účastníky) projednával a žalobu zamítl, kasační stížnost pak Nejvyšší správní soud rovněž zamítl rozsudkem ze dne 5. 12. 2018, čj. 1 Afs 246/2018 - 44, [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Soud v této souzené věci na závěry soudů tak odkazuje (věc byla sice vedena mezi jinými účastníky, jednalo se však o totéž sdružení – společnost Folesion, jako v tomto případě).

[15] Při posouzení žaloby soud nejprve obecně uvádí, že podle jeho názoru žalobce vytrhuje některé části odůvodnění ze souvislosti, čímž pak musí dospět k jiným závěrům, než těm, které vyplývají z odůvodnění jako celku. Dále soud uvádí, že v případě žalobce byly podány dvě přihlášky k registraci k dani, obsahově žaloba však směřuje do důvodů proti zamítnutí přihlášky druhé. Rovněž obecněji pak soud uvádí, že žalobce napadá odůvodnění napadeného rozhodnutí z důvodu jeho vnitřní rozpornosti, jak však z tohoto odůvodnění plyne, to muselo reagovat na odvolací námitky žalobce. Proto z logiky věci takové odůvodnění musí v důvodech sledovat důvody tohoto odvolání, z čehož pramení, že nemusí jako celek působit bezrozporným dojmem, pokud reaguje na toto odvolání. Jinými slovy řečeno – argumentace odvolatele v daňovém řízení do značné míry ovlivňuje obsah odůvodnění správního rozhodnutí. Sama o sobě tato skutečnost však není a nemůže být interpretována tak, že by odůvodnění bylo vnitřně rozporné, protože tomu tak není – vnitřní rozpornost může být dána okruhem odvolacích námitek, na které musí žalovaný reagovat.

[16] V prvním žalobním bodě žalobce uvádí, že si správce daně měl vyžádat případné jiné listiny od jiných daňových subjektů. Takový postup však v daném případě není možný – žalobce podává přihlášku k registraci a je to pouze on, kdo může pochybnosti, které správce daně o takové přihlášce má, odstranit – srov. ust. § 128 odst. 1 daňového řádu. Tuto povinnost žalobce jako daňového subjektu uznává i současná judikatura (srov. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 7 Afs 76/2017 – 43, nebo v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 214/2017 – 34, nebo v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 Afs 216/2018 - 47). Je to tak pouze žalobce, kdo tyto skutečnosti může ověřit, neboť příslušné řízení je vedeno z jeho žádosti, účastníkem takového řízení je pouze žalobce, nikoliv osoby jiné, a je tak pouze na něm, by příslušné důkazní prostředky (zejména listiny) předkládal on. Správce daně v tomto druhu daňového řízení podle názoru soudu k žalobcem tvrzenému postupu nemá dostatek pravomoci.

[17] Další žalobní bod, že žalobce žádnou ekonomickou činnost nevykonává, ale že jí uskutečňuje v rámci sdružení, a že podle judikatury Soudního dvora Evropské unie je nutné jako ekonomickou činnost posuzovat i přípravu k ní, pak má soud za okolnosti, o nichž není sporu, proto není nutné se k nim vyjadřovat. Takové posouzení pramení již z povahy této věci a žalovaným je v odůvodnění napadeného rozhodnutí několikrát konstatováno, žalovaný z něj vychází a nijak jej nepopírá, proto nemá smyslu se k němu v odůvodnění rozsudku, kterým soud rozhoduje spor mezi účastníky, obecně zabývat.

[18] Pokud žalobce poukazoval na to, že podle jeho názoru dostatečně svou ekonomickou činnost pro společnost, resp. přípravu prokázal, pak se jedná o jeho obecné tvrzení, které je v rozporu s konkrétním odůvodněním napadeného rozhodnutí, proč tomu tak nebylo (soud odkazuje shora na konstatační část rozsudku, kde závěr žalovaného je dostatečně konkrétně zdůvodněn – např. jím uvedený obrat za přechozích 12 měsíců, pochybnosti o reálném sídle žalobce, konkrétní výkon či konkrétní přípravy na ekonomickou činnost). Pro velkou obecnost tohoto žalobního bodu se k němu soud nemůže dále konkrétněji vyjádřit.

[19] Žalobce konkrétněji uváděl, že ekonomickou činnost uskutečňuje sdružení Folesion Company, které však nemá subjektivitu, proto nemůže být smluvní stranou smlouvy o bankovním účtu. Tato skutečnost je však pro posouzení jeho ekonomické činnosti či přípravy k ní poměrně nepodstatná a jako taková ve vztahu k žalobci hodnocena nebyla v tom smyslu, že by se jednalo o podstatný rozhodovací důvod pro zamítnutí přihlášky k registraci. Tvrzení žalobce o tom, že přes bankovní účet probíhá velké množství transakcí a ekonomické činnosti, o čemž podle jeho tvrzení existuje velké množství dokladů, je tak možné pouze uvést, že tyto doklady měl žalobce předložit správci daně v tomto řízení, aby mohly být posouzeny. Bez takové procesní aktivity žalobce v průběhu řízení tak zůstává tato otázka pouze v rovině velice obecného tvrzení, které není možné ověřit, a které tak nemá pro přezkum rozhodnutí žádnou větší hodnotu.

[20] Žalobce uvádí v žalobě, že žalovaný odděluje aktivity jednotlivých společníků, což však z odůvodnění neplyne, a není to ani při posouzení této věci logické – správce daně v tomto daňovém řízení neposuzoval aktivity ostatních společníků, ale ekonomickou činnost žalobce, neboť to je předmětem řízení. S tím souhlasí další žalobní tvrzení, že správce daně neprokazoval fiktivní činnost společnosti Folesion, neboť nic takového správce daně v tomto řízení prokazovat nemusí (je to žalobce jako daňový subjekt, který při pochybnostech správce daně musí jím tvrzené skutečnosti prokazovat, jak již bylo shora uvedeno), a hlavně ani nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne (a z logiky věci ani plynout nemůže). Pokud v odůvodnění bylo poukazováno na společnost Folesion a její strukturu, pak se jednalo spíše o okrajové hodnocení žalobcem předkládaných listin a reakci na odvolací námitky, které samo o sobě pro hodnocení podstaty věci nemá velký význam.

[21] Žalobce rovněž velice obecně v žalobě uvádí, že po něm správce požadoval doložit skutečnosti, o nichž nevěděl, neuvádí však, o jaké skutečnosti se mělo jednat. Z tohoto důvodu je tento žalobní bod neprojednatelný pro velkou obecnost.

[22] Žalobce konkrétněji uváděl, že v odst. 32 napadeného rozhodnutí mu žalovaný vytýká, že nedoložil důkazní prostředky o komunikaci s dodavateli, což není běžné. V tomto směru soud uvádí, že celý žalobcem zmíněný odstavec reaguje na jeho tvrzení a jím předložené faktury, které vymezují zdanitelné plnění mezi třetí osobou a společností Folesion. Pokud žalobce tvrdil, že takovéto zdanitelné plnění bylo výsledkem jeho ekonomické činnosti, pak je logické, že po něm správce daně požadoval prokázání této skutečnosti. Jedná se tak zcela zjevně o reakci na naprosto nedostatečné tvrzení žalobce, že by tato činnost byla jím zprostředkována či že by on sám k ní nějak přispěl, neboť to z těchto faktur nevyplývá. Pokud žalobce tvrdil, že se tak stalo jeho činností, je

logické, že by to měl prokázat, a pokud tuto skutečnost správce daně hodnotí, je to logická reakce na to, co žalobce v průběhu řízení sám uváděl.

[23] Ohledně žalobních bodů týkajících se vnitřní struktury společnosti Folesion soud znovu uvádí, že ta je zmíněna spíše okrajově, když sama o sobě není pro posouzení věci, jak bylo shora několikrát uvedeno, příliš podstatná.

[24] Další část žaloby je nesouhlas žalobce s hodnocením jeho sídla. Jak vyplývá ze shora uvedených zákonných ustanovení (což i výslovně uváděl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí), není pravda, že by tuzemský právní řád prověření sídla neobsahoval – je to právě ust. § 4 odst. 1 písm. i) zákona o dani z přidané hodnoty. Takové hodnocení sídla je provedeno pro účely zákona o dani z přidané hodnoty, což je výslovně v této právní normě uvedeno. Proto pokud správce daně v rámci hodnocení podané přihlášky toto sídlo v tomto směru prověřuje, jedná na základě zákonného požadavku. Nikdo pochopitelně nenutí žalobce, aby ve svém sídle by přítomen po celou dobu, nebo aby takové sídlo mělo nějakou fyzickou podobu, jak uvádí v žalobě, nicméně to není zjištění, z něhož žalovaný vycházel – tím byl uzavřený panelový dům, v němž nebyla ani na zvonku u dveří firma žalobce uvedena, což definici sídla podle shora uvedeného zákonného ustanovení neodpovídá. Taková nemovitost nebo její část pojem sídla ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. i) zákona o dani z přidané hodnoty podle názoru soudu nenaplnuje, a to ani v případě, že se jedná o jednočlennou společnost, neboť pak není patrné, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí týkající se společnosti. Skutečnost, že takové sídlo je akceptovatelné při zápisu do veřejného rejstříku, je v daném případě nepodstatná, neboť pro účely daně z přidané hodnoty zákon o dani z přidané hodnoty vyžaduje jiné okolnosti. Totéž je možné uvést o nesouhlasu s požadavkem správce daně na prokázání právního titulu k nemovitosti – pokud podle zákona o dani z přidané hodnoty sídlo musí mít nějakou reálnou podobu, je logické, že správce daně při shora uvedeném zjištění při místním šetření požaduje po žalobci tuto reálnou podobu prokázat, např. právě právním titulem k nemovitosti, kde žalobce uvádí, že má sídlo. Tento požadavek podle názoru soudu pro účely daně z přidané hodnoty odpovídá shora uvedenému zákonnému ustanovení, a žalobce tak nebyl nucen prokazovat něco, co po něm zákon nevyžaduje.

[25] Pokud žalobce uváděl, že žalovaný vycházel z chybného vymezení jeho činnosti, která je volná živnost velkoobchod a maloobchod, nikoliv překladatelské služby, pak soud pouze stručně uvádí, že tuto činnost žalobce výslovně uváděl ve své přihlášce ze dne 30. 5. 2016 (*„Budeme vykonávat překladatelskou a tlumočnickou činnost, půjde o překlady v rámci jazy českého, polského a anglického...“*). Žalovaný se tak nedopustil žádného pochybení, pokud z této přihlášky žalobce vycházel a tu hodnotil.

[26] V posledním žalobním bodě žalobce namítá velmi obecně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud nic takového nezjistil, odůvodnění rozhodnutí poskytuje dostatečnou a konkrétní odpověď na výrok rozhodnutí, hodnotí odvolací námitky žalobce, je z něj patrné, z jakých zjištění žalovaný vycházel a jak je právně posoudil. Pokud žalobce spatřoval rozpor v tom, že nelze zamítnout přihlášku z důvodu, že nesplňuje zákonné podmínky a zároveň z důvodu podezření, že bude registraci zneužívat podvodným způsobem, pak nic takového v odůvodnění rozhodnutí

uvedeno není. Přihláška žalobce byla zamítnuta z důvodu nesplnění zákonných podmínek, nikoliv pro nějaké podezření.

[27] Pro úplnost soud dodává, že od 1. 7. 2017 bylo ust. § 6a zákona o dani z přidané hodnoty zákonodárcem bez náhrady zrušeno. Tato skutečnost však s ohledem na ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. nemá na přezkum rozhodnutí žádný vliv.

[28] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[29] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

## **P o u č e n í :**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha dne 17. prosince 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.  
předseda senátu